

dem Basilicæ Canonicos tempore Alexandri III. hæc recenseatur, quod in ea tantum vigilatur Pallia, quæ a Romano Pontifice, Patriarchis, & Archiepiscopis mittuntur. Maphæus autem Vegius alter S. Petri Canonicus sub Prædecessore Nostro Martino V. Lib. 2. Rerum memorabilium Basilicæ S. Petri, piam supplicationem describit, quæ ab ipsius Basilicæ Clero, cum cantu Psalmorum Penitentialium, Litaniarum, aliarumque precum fiebat, dum ad Pallia benedicenda procedebatur; atque addit, nocturnas vigiliæ ac occasione ita celebrari consuevit, quemadmodum in privilegio Festi Sanctorum Apostolorum Petri & Pauli. De hujusmodi Vigiliis similiter mentio est in Libri Sacrarum Cereemoniarum Ecclesiæ Romanæ, qui tribuantur Christophoro Marcello Archiepiscopo Corcyrensi, a quo videlicet Prædecessori quondam Nostro Leoni Papæ X. oblatis fuerunt; ubi etiam lib. 1. sect. 10. c. 5. dicitur, quod ipsa Pallia demittebantur in sacra B. Petri Confessione, ut supra illius Corpus consistenter: Per Canonicos Basilicæ ponuntur super Corpora Petri, & Pauli Apostolorum sub Alteri Majori, ubi factis de more Vigiliis, illa per noctem dimittunt, deinde reseruant Subdiaconis, qui in loco honesto ea conservant. Erat quippe in anteriori fronte Altaris dictæ Confessionis parva quædam veluti fenestra, & in hujus solo intra ipsius Altaris mollem foramen erat, Aeneæ Arcæ ad perpendicularum respondens, in qua Sacrum Apostolorum Principis Corpus requiescit; ut latius legere est in descriptione veteris situs, & formæ ejusdem Confessionis, quam Michael Lunigius Prædecessori Nostro Urbano Papæ VIII. dicitur, quæque tam seorsim, quam cum aliis Operibus Typis edita pluries fuit.

Verum quum mutata deinceps fuerit Aneæ Majoris forma, nocturnarum autem Vigiliarum disciplina magna ex parte in desertum abiit; annuentiibus Prædecessoribus Nostri Romanis Pontificibus, indicatum fuit, ut prædictæ Basilicæ Archiepiscopi Vicarius in Episcopali Ordine constitutus, vel alius Episcopus ejusdem Basilicæ Canonicus, qui Martini Officium in Festo SS. Petri, & Pauli in Pontificalibus assisteret, idem Benedictionem Palliorum faceret, cujus ritus talis erat.

Pallia, quæ benedicenda erant, auratæ Pelvi imposta, ab ipsius Vaticanæ Basilicæ Canonico Altaris nuncupato comitantibus duodecim ejusdem Basilicæ Beneficiatis, ad Confessionem B. Petri deferantur, ibique locabantur super Mensam stragula pretiosa cooperatam, inter duo Candelabra accensis cereis subjecta. Episcopos vero, qui Martini Officium, ut præteritur, admitteret, post decantatas Laudes, Pontificalibus adhuc indutus, una cum assistentibus Ministris paratis, & Clero Basilicæ, ad Confessionem ipsam descendebat, Pallia aspergebat aqua benedicta, tum incenso adolebat, ac demum solennes Benedictionis preces super illa recitabat; Pallia vero sic benedicta, per totam Festivitatibus Octavam, supra Corpus Apostolorum requiescebant, expleta autem Octava, a Sacrarum Curatoribus removebantur, & inclusæ Capsulæ Holoserico coccineo cooperatæ, recondebantur in Oratorio Secretarii, in quo Sanctorum Reliquiæ asservantur: Clavis autem Capsulæ trahebatur primario Pontificis Cereemoniarum Magistro.

Ritum hunc, qui ad proximos usque annos viguit, Nos ipsi semper observari vidimus; quo tempore in minoribus constituti, prædictæ Vaticanæ Basilicæ Canonice tenimus; nisi quod anno Jubilæi millesimo septingentesimo vigesimo quinto, die xxii. Februarii, in Festo Cathedre Sancti Petri Antiochiæ, sal. rec. Prædecessor Noster, ac Dignitatis Nostre amplifacitor, Benedictus Papa XIII. hujusmodi Pallia per se ipsum benedicere maluit; Cuius Nos exemplo excitati, ejusque præcæta vestigia libenter sectantes, duobus proximis elapsis annis, in pervigilio Natalis Sanctorum Apostolorum Petri & Pauli, Vespertinis Officiis in ipsa Basilicæ Vaticana de more persolvitis, hujusmodi Pallia benedicimus, certo ordine & ritu, quem in posterum quoque servare decrevimus, atque etiam a Successoribus Nostri Romanis Pontificibus, seu respective ab eo S. R. E. Cardinali, qui forsitan, absente Pontifice, Vesperarum solemnitate in Pontificalibus assistente, observari, & adhiberi, presentium Literarum mandatum furo tenore statuimus.

Primum itaque volumus & mandamus, ut singulis

annis Palliorum numerus sufficiens pro Ecclesiarum opportunitate, in Vigilia Apostolorum de mane, a prædictæ Basilicæ Canonico Altaris, cum consueto comitatu, ad Confessionem B. Petri deferatur, ibique decetur, ut supra diximus, collocetur; ipsaque Pallia post vespères ejusdem diei in ipsa Basilica ritu maxime celebratas, a Summo Pontifice, si presens fuerit, sin minus ab eo Cardinali, qui Pontificalia peregerit, benedicantur. Sicut enim ipsius Romani Pontificis, vel saltem illius personam, & vicem gerentis, maxime propriam, ita huic potissimum diei merito ascribendam censemus hujusmodi Benedictionem; tum quia Sacrum Pallium, in quo (ut Innocentii Papæ III. Prædecessoris Nostri verbis utamur) Pontificalis officii plenitudo cum Archiepiscopalis nominis appellatione conferitur, speciale munus est, quod a solo Romano Pontifice B. Petri successore conceditur; tum quia eo die conspicuus universi Collegii S. R. E. Cardinalium, aliorumque ipsius Ecclesiæ Romanæ Procurementis, ac frequentissimi Populi concursus, hujusmodi Functionis splendorem, & majestatem magnopere augebit.

Expletis itaque Vespères, descendat ad Confessionem unus ex Auditoribus Casuarum Palatii Apostolici, Sacris Subdiaconibus vestibus indutus; præcedentibus duobus ferventibus armorum, Mazzeris Papæ nuncupatis; comitantibus Pontificæ Consistorialis Aulæ Advocatis; atque is præparata Pallia coram Pontifice, aut Cardinale Pontificali exerceat, aserat, & sistat. Decet enim hujusmodi munus injungi prælati Auditoribus, in Subdiaconorum Ordine Pontifici ministrantibus, quorum videlicet Collegii Decano singulis annis traduntur Agni, ex quorum velleribus contextenda sunt Sacra Pallia; nec minus convenit, Consistorialis Aulæ Advocatis adesse, ad quos singulari privilegio pertinet pro Pallii concessione apud Pontificem in Consistorio residentem perorare.

Ipsæ autem Pontifex, seu illius vice, ut præteritur, Cardinalis ille, qui Officio in Pontificalibus assistit, Pallia prædicta more solito asperget aqua benedicta, tum incenso adolebit, deinceps pronuntiabit super ea preces, & Benedictiones, juxta formulam inferius statuendam.

Peracta demum Benedictione, eadem sacra Pallia De Custodia Palliorum habenda post Benedictionem includantur arcule argenteæ auro obdurate, quam semper in ipsa Confessione Beati Petri Apostoli, & præparatum illius Corpus in loco ad id designato asservantur; tum mandamus, quæcumque ad hunc effectum, exquisito cælesti opere, nostro sumptu constent, nuper eidem Beatissimo Apostolorum Principi reverenter obtulimus, ipsum enixe orantem, ut de negligentibus, & offensionibus nostris, quæcumque in ipsius Basilicæ servitio admittimus, dum inter illius Canonicos accensebatur, indulgentiam & veniam Nobis ab Omnipotenti Deo dignanter imploret. Volumus autem, ut hujusmodi arcule cura, & custodia spectet ad ipsius Basilicæ Canonice Altaris pro tempore existentem; illius vero Clavis a primario Pontificalium Cereemoniarum Magistro retineatur.

Denique attendentes, quo ritu hujusmodi Pallia a Cardinali S. R. E. Diaconorum Priore absentium Patriarcharum, seu Archiepiscoporum Procuratoribus traduntur, animadvertimus ipsos Procuratores jurementum præstantes juxta antiquam formulam, quæ ipsis exhibetur, plura promittere, quæ nec omnino his temporibus integre adimpleri, nec sine perjury crimine negligi possent. Quapropter volumus, & statuimus, ut hujusmodi jurementum deinceps a Procuratoribus prædictis alia forma præstetur, interius pariter inferenda presentibus Literis; Quas quidem, cum omnibus in istdem statutis, atque præscriptis, semper & perpetuo validas, & efficaces existere & fore, & ab omnibus, ad quos pertinent, ac pertinebit in posterum, plenissime observari decernimus: Non obstantibus, si quæ sunt in contrarium, Apostolicis Ordinationibus, & Constitutionibus, nec non Capellæ Pontificæ, & ipsius Vaticanæ Basilicæ, etiam Apostolica auctoritate approbatis, & confirmatis, ritibus, formulis, usibus, & consuetudinibus etiam immemorabilibus; quibus omnibus, & singulis, quatenus opus sit; Motu proprio, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine, pro præmissorum perpetua executione, derogamus, ac derogatum censeri volumus, ceterisque contrariis quibuscumque.

PONT. A. VIII. Formula Benedictionis.

Formula igitur Precum ad benedicenda Pallia in vigilia Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, talis est. Post Vesperas, Pontifex, seu Cardinalis, qui illius vice in Pontificalibus Officio adfuerit, ipsa Pallia ter asperget aqua benedicta, dicendo Antiphonam *Asperges me* &c. ac ter Incenso adolet; deinde dicit.

Adjutorium nostrum in Nomine Domini.
Qui fecit celum, & terram.
Domine nobiscum.
Et cum spiritu tuo.

O R E M U S.

Deus, Pastor eterne Animarum, qui eas Ovium nomine, designatas, per Jesum Christum Filium tuum, Beato Petro Apostolo, ejusque Successoribus, boni Pastoris ergo regendas commisisti, atque ipsi Sacram Postum symbolis Pastoralis cura documenta significasti voluisti; effunde pro ministerium nostrum super hæc Pallia de Beatorum Apostolorum Principum Altari sumpta, copiosam Benedictionis & sanctificationis & tue gratiam, ut quam mystice representant Pastoralis officii plenitudinem, atque excellentiam, pleno quoque opere ostendat. Humilitatis nostre preces benignus excipe, atque eorundem Apostolorum meritis, & suffragiis concede, ut quicumque ea, te largiente, gestaverit, intelligat se Ovium tuarum Pastorem, atque in opere exhibeat, quod signatur in nomine. Sic boni magnique illius imitator Pastoris, qui errantem Ovem humeris suis impositam cæteris adunavit, pro quibus animam posuit. Sit ejus exemplo in custodia Gregis tibi commissi sollicitus, sit vigil, sit circumspexitus, ne qua Ovis in motus incidat, fraudisque Luporum. Sit disciplina zelo distribus, quod perierat requirere, quod alienum reducere, quod contractum alligare, quod pingue, & forte castodiens. Videat humeris suis impositam Crucem, quam Filius tuus propositis tibi gaudis suscipere non recusavit; sique illi crucifixus Mundus, & ipse Mundus. Tollat in istum collo suo Evangelicum jugum, sique ei in levæ ac suæve, ut in via mandatorum tuorum ceteris exemplis, & observatione præcurat. Sit ei hoc symbolum unitatis, & cum Apostolica Sede communionis perfecte tessera, si charitatis vinculum, si Divine hereditatis junctulus, si eterne securitatis pignus, ut in die adventus, & revelationis Magni Dei, Postorumque Principis Jesu Christi, cum Ovibus tibi creditis sola potatur immortalitatis, & glorie. Per eundem &c.

Formula autem jurentum, quod Procuratores absentium Archiepiscoporum, aliorumque, quibus Pallium a Romano Pontifice concessum fuerit, præstare debent in manibus Cardinalis Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Diaconorum Prioris pro tempore existentis, dum Pallium ipsi ferendum, seu transfundendum suscipiunt, talis est.

Ego N. Procurator, & procuratorio nomine, & pro parte Reverendissimi in Christo Patris, & Domini N. sedis Ecclesiæ N., instantius, & instantissime peto tibi tradi, & assignari Pallium de Corpore Beati Petri sumptum, in quo est plenitudo Pontificalis Officii, & promitto illud reverenter portare, vel portari facere eidem Reverendissimo Patri Domino N. Sic me Deus adjuvet, & hæc sanctæ Dei Evangelia.

Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostræ ordinationis, statuti, decreti, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLVIII, pridie Idus Augusti 1748. Si Pontificatus Nostri Anno Octavo.

D. Card. Passonus.
 J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.
 Loco + Plumbi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.
 Publicat. die 20. Augusti, 1748.

Bullar. Rom. Bened. XIV. Tom. I. k

I N D U L T U M.

Celebrandi tres Missas in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum, pro Regnis, & Dominis Hispaniarum, & Portugallicæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

QUOD expensis omnium rationum momenti, & gravissimis suffragiis virorum dignitate, pietatis, ac sapientia insignium concurrentibus, alias a Nobis decretum est, id, ut solemnioribus Apostolicæ auctoritatis Nostræ documentis confirmatum, quemadmodum est hoc in more positum, laudabiliter Prædecessorum Nostrorum Romanorum Pontificum Instituto commendatum, majori cum observantia debite executioni mandetur; novo Apostolicæ confirmationis Nostræ patrocinio communitur exoptamus. Sane nuper edidimus Decretum tenoris sequentis. BENEDICTUS PP. XIV. Cum Nobis Carissimus in Christo Filius noster Ferdinandus VI. Hispaniarum Rex Catholicus enixam piamque petitionem exhiberi fecisset, ut quæ disciplina viget in suo Aragoniæ Regno (cujus appellatione tum ipsa Aragonia, tum etiam Valenciam, Catalonia, & Majoricæ Ditiones comprehenduntur) ut scilicet in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum quilibet Sacerdos Sæcularis duas, Regularis autem tres Missas celebrare possit; eadem ad cætera quoque Regna, & Dominia eidem Ferdinandus Regi subjecta auctoritate nostra extenderetur; Cumque eodem tunc tempore Carissimus quoque in Christo Filius noster Johannes V. Portugaliæ, & Algribiæ Rex illustris similem instantiam apud Nos promoveri fecisset, ut nempe in omnibus Regnis, atque Dominis sibi subiectis, cuilibet Sacerdoti tam Sæculari, quam Regulari, facultas per Nos ferret tres Missas præfate die celebrandi; Nos quidem hujusmodi petitionum gravitatem pensantes, ac memores similia per Institutionum, quæ aliis Romanis Pontificibus Prædecessoribus Nostri parum felici exitu exhibita fuerunt, necessarium omnino putavimus totam rem summam maturo examini subicere: Quamvis minime hospites in ea Nos reputare possemus; siquidem olim ipsius momenta, pro Officio, quod tunc gerabamus, Secretarii Congregationis Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Concilii Tridentini executioni, & interpretationi præpositæ, diligenter Nobis expendenda fuerant; cumque etiam hac de re plura scripserimus in nostro Opere de Festis Domini par. 1. pag. 247. item in Tractatu de Sacrificio Missæ sect. 2. pag. 169. juxta Editionem Patavinam, & in una ex Institutionibus Pastoralibus pro nostro Bononiensi Clero, Populoque editis, quæ est XXXVI. in Latina versione Romæ impressa pag. 187. & 186. ac demum in nostris literis ad Episcopum Occentem datis die xvi. Martii anni MDCCXLVI, quæ jam seorsim Typis vulgatæ, in Bullarii nostri Tomo II. propediem edendo locum habebunt.

Sane quum Nos in minoribus constituti, præfata Congregationi Concilii, ut supra diximus, a Secretis esse-mus; oblatuque fuisset supplex Libellus, in quo ex parte cl. mem. Philippi V. Hispaniarum Regis idiplam studiosissime petebatur, quod, nunc a Ferdinando Rege ipsius filio iterum petitur, Officii nostri esse putavimus, instantiam hujusmodi majori cum apparatu, quemadmodum Catholici Regis dignitas postulabat, Congregationi repræsentare. Idcirco peculiaris Dissertatio a Nobis elucubrata fuit, quæ inserta est in consueto folio Relationis Casuarum, quod a Secretario conscribit, & singularis Cardinalibus tradit consaevit. In qua primum Dissertatione rem ipsam accuratissime pro viribus exposuimus, neque omnino originem investigare illius disciplinæ, quam diximus in Aragoniæ Regno vivere; deinde nonnullas in contrarium indicavimus resolutiones, quæ alias ad hujusmodi postulata proderant; tum aliam memoravimus petitionem, quæ olim pro Portugaliæ Regni facta fuerat Prædecessori Nostro Clementi Papæ IX. ut trinas liceret Missas in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum celebrare, de qua tamen ob immaturam Pontificis mortem nihil decretum fuit. Quibus omnibus addidimus, quod

Fi quam

Focus in Confessione S. Petri, in quo reponitur haec Pallia.

Ritus recenseatur inductus.

Benedictus XIII. Pallia penitus ipsam benedixit.

Pontifex idem peregrino oratione ac ritu.

Quid servavit, ut observari, & adhiberi, presentium Literarum mandatum furo tenore statuimus.

Aus, & Forma Benedictionis.

Præscriptio forma jurentum præstanti pro traditione Pallii.

Formula jurentum.

Dat. Rom. A. VIII. die 20. Augusti 1748.

Instantia Regis Catholici pro extensione Concilii in Aragoniæ Regnum.

Instantia Regis Portugaliæ.

Res ipsa agitata, & a SS. Domino Nostro tractata.

Exitus Casuarum in Congregatione.

ANNO 1748. quum hoc idem ab Hispaniarum quondam Rege Philippo IV. pro omnibus tam Sæcularibus, quam Regularibus Regnorum suorum Sacerdotibus postulatam fuerit, vel saltem postulandum fuisse non ignoraretur; ideoque clara rationum, factorumque monumenta; pro hujusmodi concessione impetranda, collecta tunc fuisse constaret; Nobis datum non fuerat hujusmodi Collectiones ad causam maxime opportunam referre, ut videre est in folio pro Congregatione diei 11. Maji anni MDCCXXI. a Nobis conscripto, quod nunc in Theſ. sacro Resolutionum præfate Congregationis Concilii Tom. II. pag. 169. & seqq. impressum reperitur. Quum autem bon. mem. Ludovicus Cardinalis Belluga Congregationis prædictæ die habitæ interfuisset, meminimus ipsum de nostra Dissertatione favorabiliter loquutum, in nostram quoque sententiam devenisse, ut necessarium putaret allegationes illas tempore Philippi IV. adornatas inspicere, ipsamque in se recepisse, ut ipsas diligentissime conquiri curaret. Quapropter Rescriptum prodit. Non proposita: eoque Rescripto factum est, ut infantia tunc quidem pro rerum circumstantiis minime admittenda censeretur, non tamen omnino, & perpetuo rejecta, quin potius relicti fuerit locus ulteriori rationum, atque factorum examini, si quæ aliquando ad ipsam petitionem magis juvandum deducerentur.

Novum examen hæc occasione institutum.

Quum itaque, nunc ad Nos ipsos in Apostolica Sede, infructuabili Dei judicio, collocatos præfate petitiones jamdudum desertæ; instantibus præfatis Carissimis in Christo filiis nostris, delatæ fuerit; omnia; quæ ad plenam rei cognitionem quomodocumque pertinerent, colligi mandavimus, quæque olim desiderata sunt, in lucem proferri. Ut autem nihil sine aliorum prudenti consilio stateremus; peculiarem deſtorum Virorum Congregationem ad negotii hujus examen deputavimus; in qua adscriptos volumus Venerabilem Fratrem Noſtrum Antonium Xaverium Episcopum Præfatum S. R. E. Cardinalem Gentili nuncupatum, prædictæ Congregationis Concilii Præfatum, Dilectosque Filios Noſtros ejusdem S. R. E. Cardinales Presbyteros, Sylvium Valenti Congregationis de Propaganda Fide Præfatum, Carolum Albertum Cavallini Præfatum item Congregationis super negotiis, & consulationibus Episcoporum, & Regularium, Fortunatum Tamburini Præfatum Congregationis Sacrorum Rituum, & Joachimum Beſozzi Majorem Penſionarium, ac præterea Venerabilem Fratrem Presbyterum Merani Episcopum Porphyriensem Apostolici Sacrorum Præfatum, quem peculiaris hujus Congregationis Secretarium declaravimus; ac Dilectos Filios, Magistram Ludovicum Valentini in utraque Signatura nostra referendarium, Protonotarium Apostolicum, & Fidei Promotorem, Fratrem Michælem de Sancto Joseph Priorem, Generalem Ordinis Discalceatorum Sanctissimæ Trinitatis Redemptionis Captivorum, Celeſtini Orlandi Procuratorem, Generalem Congregationis Monachorum Cælestinorum, Joannem Andream Ossorii Ordinis Eremitani S. Augustini Procuratorem, Generalem, Thomam Sergium Presbyterum Congregationis Piorum Operatorum, Sanctæ Inquisitionis Consultorum, & Præfatum Studiorum in Collegio Urbano de Propaganda Fide, Fratrem Joachimum Pucci Ordinis Prædicatorum Magistram, Episcoporum, & Cleri Romani Examinatorem; Dominicum Turanum Societatis Jesu Presbyterum, Apostolicæ Penitentiarum Consultorem Theologum, & Agatum Guſi ejusdem Societatis Presbyterum, alterum Examinatorem Episcoporum, & Sacrorum Canonum Professore, in Collegio Germanico-Hungarico ad Sanctum Apollinarem. His omnibus, & singulis exhiberi mandavimus quæcumque ad causam pertinebant; eaque potissimum, quæ nuper reperta sunt, sed in præcedentibus propositionibus exhibita non fuerant; quæ omnia iusto volumine comprehensa typis edita sunt Romæ hoc anno MDCCXLVIII. datoque aliquot Mensium spatio, quo res accurate perpendiretur, iussimus, ut singuli sententiam suam scripto traditam; ac sigillo obſignatam ad Nos transmittent, quæ omnia diligentissime sunt peracta.

Nomine Cardinalium & Consultorum.

Denique Nos ipsi aliorum laboribus laborem nostrum, privatæque studia nostra eorum studiis adiunximus, & inspectis, libratæque tum novis documentis, tum ipsorum Consultorum suffragiis (ex quibus, quum quatuordecim numero fuerint, duo dum-

taxat petitionem ejiciendam esse, reliqui vero duodecim Indultum concedi posse censuerunt) omnibus rite, ac mature pensatis, invocato etiam Divini Numinis adjutorio, in his ad religioſis precibus dictorum Carissimorum in Christo Filiorum Noſtrorum Ferdinandi VI. Hispaniarum Catholici, & Johannis V. Portugallia, & Algarbiorum Regum Illustrium libenter annuentes, omnibus, & singulis in eorum Regnis, atque Dominiis adu commorantibus, tam Sæcularibus, quam Regularibus Sacerdotibus nunc existentibus, ac pro tempore futuris, quamdiu in prædictis Regnis, atque Dominiis moram traxerint, & non alias, facultatem perpetuis futuris temporibus duratram concedimus, & impertimur, ut singulis annis die secunda Novembris, seu die sequenti, juxta Rubricas Missalis Romani, qua nempe Commemoratio omnium Fidelium Defunctorum ab Ecclesia Universalis recolitur, tres Missas singuli celebrare possint, & valeant, contrariis quibuscumque Constitutionibus, litteris, regulis, ritibus, & consuetudinibus minime obstantibus.

Novimus sane, inter Scriptores rerum moralium non satis convenire, an Sacerdotibus celebrantibus Missam pro Defunctis juxta prædictas Rubricas in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum, liceat hujusmodi Missæ fructum medium, quem vocant, alicui peculiari defuncto applicare, an vero pro omnibus omnino Defunctis Fidelibus illum applicare teneantur. Utiqueque autem se res habeat de hac controversia, Nos eos quidem, quibus in Aragonia Regno licitum erat ante hoc nostrum Indultum duas, vel tres respective Missas prædictas die celebrare, hortamur in Domino, ut earum fructum medium omnibus in Christo quiescentibus applicent; His vero qui in posterum hujus Indulti vi, aut tertiam in eodem Regno Missam, aut secundam & tertiam in aliis Regionibus, ad quas hoc idem Indultum extenditur, celebraturi sunt, districte jubemus, atque præcipimus, ut earum fructum medium, non quidem alicui peculiari defuncto, sed in suffragium omnium Fidelium Defunctorum omnino applicent; expresse hanc esse nostram mentem, & voluntatem, neque Nos alias, absque hujusmodi lege & conditione, hoc ipsum Indultum unquam concessuros fuisse.

Scimus etiam, antiquis jusque titulis innixum esse usum, quo solent Presbyteri Eleemosynam accipere pro celebrandis, sive pro applicandis Missis juxta obſerentium mentem; qua de re late differimus in nostra Institutione Ecclesiastica, subius autem in opere præterimè vulgato de Synodo Diocesana Lib. I. Cap. 8. & 9. An vero quum retractis temporibus in Regno Aragonia duas Missas a Sacerdotibus Sæcularibus; tres autem a Regularibus in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum celebrarentur, duplex quoque ab illis, seu respective triplex Eleemosyna acciperetur, id ignoramus; sed fidei credimus id usitatum fuisse, quum ubique fere receptum sit, ut in solemnitate Nativitatis Domini pro tribus Missis tria recipiantur charitativa stipendia. Ideoque de illis, qui ante hoc tempus in Aragonia Regno duas, vel tres respective Missas prædictas die celebrantes, duas vel tres eleemosynas accipiebant, nihil innovandum censuimus. Iis vero, qui in posterum in eodem Regno tertiam Missam vigore præsentis Indulti celebrabunt, iustus de causis, ac sub penis inferius dicendis districte prohibemus, ne pro ipsa Missa ullam Eleemosynam accipere præsumant, sicut etiam iis, qui in aliis locis hoc eodem Indulto comprehensis, secundam, tertiamque Missam celebrabant, simili ratione, ac sub iisdem penis præcipimus, atque jubemus, ut non nisi unam accipiant eleemosynam, videlicet pro prima Missa dumtaxat, & in ea tantum quantitate; quæ a Synodalibus Constitutionibus, seu a loci consuetudine regulariter præſentia fuerit. Decernentes nullam omnino causam, nullumque prætextum; aut obtentum, ad declinandam hujus præcepti nostri observantiam suffragari posse; ne voluntariam quidem Fidelium oblationem, nam nec a sponte danti. Ac decretum nullam ob causam, post vestitam Missæ intentionem in genere.

PONT. A. VIII. Indultum conceditur pro tribus Missis die Commemorationis Fidelium Defunctorum ab omnibus in Dominiis duorum Regum celebrandis, in perpetuum.

Nihil innovatur, quod applicacionem primæ Missæ & secundam an. rita in Aragonia Regno permittatur.

Quoad perceptionem eleemosynæ, pari modo statuatur.

Ut pro Missis noviter indultis nihil accipiatur præter eleemosynam primam Missæ, juxta Taxam consuetam.

PONT. A. VIII.

quia opera, sive per alias eleemosynas in alios quoscumque, quam in Sacerdotem, eique conjunctos, erogandas, Defunctorum Animabus suffragari: Non item gravem indigentiam, aut paupertatem Sacerdotibus celebrantibus, aut Ecclesiæ, aut Cœnobii; quibus nimirum aliis quibuscumque rationibus subveniendum erit: Nec magnam copiam eleemosynarum, quæ congestæ fuerint pro Missis celebrandis ipsa die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum, quibusque aliter fatigari non possit; quam minime liceat eleemosynas accipere pro Missis, quæ celebrari nequeunt intra tempus ab offerentibus, aut a legibus præſinitum: Neque porro Missarum onera non adimpleta, pro quibus eleemosynæ jam receptæ, aut attributi redditus jam percepti fuerint; Nos enim volumus hujusmodi onera impleri per celebrationem Missarum, quæ Indulto nostro permittuntur: Neque demum legem fundationis jam factæ, aut in posterum faciendæ cum augmento eleemosynæ pro secunda, & tertia Missa; quum Nos hujusmodi fundationes sive factas, sive faciendas, etiam ex nunc prout ex tunc, & contra, hac in parte nullas & irritas esse, & fore decernamus. In summa volumus & statuimus, hujusmodi Missas de novo concessas omnibus in comuni Fidelium Defunctorum animabus, absque ulla proſus eleemosynæ perceptione, applicari; contrafacientes autem penam suspensionis a Divinis ipso facto incurrere decernimus, ejuſque relaxandæ facultatem Nobis, & Successoribus nostris Romanis Pontificibus expresse reservamus. Hanc vero facultatem communicamus Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, & Episcopis, sive auctoritate Locorum Ordinariis, ut auctoritate nostra Apostolica, & tamquam Apostolicæ Sedis Delegati, ubi sic expedire prouderit in Domino judicaverint, eadem canonice intantur erga quoscumque præcepti hujus nostri violatores, qui ad ipsos humiliter recursum habuerint, sive Sæculares, sive Regulares, sive alio quocumque modo ab eorum Jurisdictione exemptos; hac tamen appoſita lege, ut incurſam hujusmodi suspensionem nunquam relaxare valeant, nisi prius eleemosynas a delinquentibus ratione prædictarum Missarum perceptas ab ipsis recepta receperint; quas ipsi Ordinarii in alios pios usus (non tamen in subventionem eorumdem Sacerdotum, aut personarum ipsis vel sanguine, vel necessitudine conjunctarum, aut in eorumdem Cœnobiorum, Domorum, & Ecclesiarum utilitatem, quantumvis ipsi, aut persona, Cœnobia, Domus, & Ecclesiæ hujusmodi notoria paupertate laborarent) arbitrio suo erogare debeant. Sciat tamen, quod facultas hujusmodi, quam ad relaxationem suspensionis eo modo incurſæ iisdem delegatis, nequaquam extenditur ad dispensationem ab irregularitate, in quam incidere, qui post suspensionem, ut præterit, incurſam, in Sacro Altari ministrare præſumerent; hujus enim dispensationis concedendæ facultatem Nobis, & Successoribus nostris Romanis Pontificibus privative, & perpetuo reservamus.

Sub pena suspensionis ipso facto incurrere, & decernimus, ejuſque relaxandæ facultatem Nobis, & Successoribus nostris Romanis Pontificibus expresse reservamus. Hanc vero facultatem communicamus Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, & Episcopis, sive auctoritate Locorum Ordinariis, ut auctoritate nostra Apostolica, & tamquam Apostolicæ Sedis Delegati, ubi sic expedire prouderit in Domino judicaverint, eadem canonice intantur erga quoscumque præcepti hujus nostri violatores, qui ad ipsos humiliter recursum habuerint, sive Sæculares, sive Regulares, sive alio quocumque modo ab eorum Jurisdictione exemptos; hac tamen appoſita lege, ut incurſam hujusmodi suspensionem nunquam relaxare valeant, nisi prius eleemosynas a delinquentibus ratione prædictarum Missarum perceptas ab ipsis recepta receperint; quas ipsi Ordinarii in alios pios usus (non tamen in subventionem eorumdem Sacerdotum, aut personarum ipsis vel sanguine, vel necessitudine conjunctarum, aut in eorumdem Cœnobiorum, Domorum, & Ecclesiarum utilitatem, quantumvis ipsi, aut persona, Cœnobia, Domus, & Ecclesiæ hujusmodi notoria paupertate laborarent) arbitrio suo erogare debeant. Sciat tamen, quod facultas hujusmodi, quam ad relaxationem suspensionis eo modo incurſæ iisdem delegatis, nequaquam extenditur ad dispensationem ab irregularitate, in quam incidere, qui post suspensionem, ut præterit, incurſam, in Sacro Altari ministrare præſumerent; hujus enim dispensationis concedendæ facultatem Nobis, & Successoribus nostris Romanis Pontificibus privative, & perpetuo reservamus.

Ad hunc igitur solum, & unicum finem, ut in Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum, multiplicatis Ecclesiæ Militantis suffragiis, pio animæ in Purgatorio detentæ subleventur, omnibus tam a Sæculari, quam a Regulari Clero Sacerdotibus in Regnis atque Dominiis duorum prædictorum Regum Ditioni subiectis, nunc, & in posterum pro tempore existentibus, concedimus, & indulgemus, ut prædicta die tres Missas singuli celebrare possint, & valeant. In quo sicuti prædictorum Consultorum concordibus fere sententiis, consiliiſque adheſisse, ita a pie Matris Ecclesiæ spiritu nequaquam disſeſſiſſe Nos arbitramur. Siquidem animadvertimus minime alienam fuisse Ecclesiæ a permittenda Sacerdotibus Missarum iteratione in unico die, ubi de juvandis Defunctorum Animabus ageretur, & quidem etiam postquam desideratæ vetus illa disciplina, de qua infra die erit, qua scilicet Sacerdotibus licebat pluries in fero Divinam peragere, ac post latam legem de unica tantum Missa, præter quam in die Natalis Domini, ab unoquoque Sacerdote celebranda.

Quid spectaverit pontificis in concedendo indulto.

Ad hunc igitur solum, & unicum finem, ut in Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum, multiplicatis Ecclesiæ Militantis suffragiis, pio animæ in Purgatorio detentæ subleventur, omnibus tam a Sæculari, quam a Regulari Clero Sacerdotibus in Regnis atque Dominiis duorum prædictorum Regum Ditioni subiectis, nunc, & in posterum pro tempore existentibus, concedimus, & indulgemus, ut prædicta die tres Missas singuli celebrare possint, & valeant. In quo sicuti prædictorum Consultorum concordibus fere sententiis, consiliiſque adheſisse, ita a pie Matris Ecclesiæ spiritu nequaquam disſeſſiſſe Nos arbitramur. Siquidem animadvertimus minime alienam fuisse Ecclesiæ a permittenda Sacerdotibus Missarum iteratione in unico die, ubi de juvandis Defunctorum Animabus ageretur, & quidem etiam postquam desideratæ vetus illa disciplina, de qua infra die erit, qua scilicet Sacerdotibus licebat pluries in fero Divinam peragere, ac post latam legem de unica tantum Missa, præter quam in die Natalis Domini, ab unoquoque Sacerdote celebranda.

Novæ hæc disciplina a Prædecessoribus Noſtris Innocentio III. & Honorio III. Romanis Pontificibus stabilita fuit, quorum hæc de re leges extant in Libris Decretalium Titulo de Celebratione Missarum; Innocentii quidem in Cap. Consuevit; Honorii vero in Cap. Te referente. Quum autem Innocentius in Capit. hæc verba posuisset: Excepto die Nativitatis Bullar. Rom. Bened. XIV. T. II.

Dominiæ, nisi causa necessitatis suadeat; non solum Glossa Canonica eidem Capitulo appoſita hujusmodi necessitatis causam tunc fore dicit, quum celebranda sit Missa pro aliquo recens defuncto, ubi: sed quam dicit: necessitatem: Respondeo: si celebrari de die, & postea etiam moriatur aliquis: verum etiam in Synodo Oxoniensi, post ipsius Innocentii obitum, sedente jam Honorio III. celebrata, decretum videmus, ut si Defuncti corpus Ecclesiastica Sepultura mandatum exiſtat, Sacerdos duas Missas eodem die celebret, unam de Officio diei, aliam pro Defuncto, ut videre est in Collectione Conciliorum Angliæ Londini edita anno MDCCXXXVII. Tom. I. pag. 586. n. 7. Idque etiam distinctius in aliis Conciliis traditum invenitur, a quibus præſcriptum est, ut Sacerdos in prima Missa Purificationem non sumat, utque tunc solum secunda Missa pro Defunctis ab eodem Sacerdote celebretur, quando Cadaveris præſentia occurrat die Dominico, seu alio die Feſto, nec alius adſit Sacerdos, qui hujusmodi secundam Missam celebrare possit, quemadmodum habetur in Constitutionibus Sordensibus anno MCCXCI. conditis Cap. 36. in eadem Anglicana Collectione Tom. II. pag. 179. itidemque in Concilio Rotomagensi habito anno MCCXXXI. n. 14. in Collectione Harduini Tom. VII. pag. 186. & seqq. Quæ de re Nos ipsi olim egimus in nostra Institutione Ecclesiastica XXXVI. pag. 186. Neque vero hæc in præſenti a Nobis commemorantur, quasi nunc etiam, præſente Cadavere, duæ Missæ ab eodem Sacerdote celebrari possint; quum, juxta hodiernam disciplinam, liceat Presbytero, relicta Missa de die, Missam pro Defuncto, si præſens sit Corpus, cum cantu celebrare, nisi tanta fuerit diei solemnitas, quæ Missam pro Defunctis omnimode excludat. Sed ideo hæc dicta sunt, ut appareat, quam propensa fuerit Ecclesia ad permittendam Missarum iterationem quantumvis generaliter interdictum, ubi de procurandis Fidelium Defunctorum suffragiis ageretur. Quo nempe spiritu Nos etiam adducti, Missarum Sacrificia in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum a singulis prædictorum Regnorum, atque Ditionum Sacerdotibus ter celebrari posse concessimus.

Sed duæ aliæ præterea causæ, eoque satis graves ad id concedendum Nos impulerunt. Prima est, quod quum antiquissima sit in Regno Aragonia consuetudo, ut prædicta die tres Missæ a Sacerdotibus Regularibus, duæque a Sæcularibus celebrantur; eaque non modo nunquam reprobata fuerit, sed etiam a Prædecessore nostro Julio III. ut Paulo III. vivæ vocis oraculo confirmata fuisset (ut jam olim adnotavimus in folio pro Congregatione Concilii a Nobis, ut supra diximus, exarato) utpote quæ nec Divino, nec naturali juri contraria, sed solum a jure communi Ecclesiastico verita dignoscitur; cumque consistet eandem consuetudinem non solum in Regno Aragoniae proprie dicto, atque in alio Valentia, & in Comitatu Catalonia, sed etiam in Regno Majoricæ longius distito, tamquam ipsius Aragonia Regni Appendice, viguisse & vigere; utique nec novam omnino rem, nec in exemplum alibi trahendam Nos fecisse censuimus, dum hujusmodi consuetudinem, sive ritum, auctoritate nostra extendimus ad alia Regna, & Domina eidem Hispaniarum Regni subiecta, atque insuper ad ea, quæ alteri quidem principi, nimirum Lusitaniae Regi parent, sed magna ex parte finitima & proxima sunt prædictis Hispanici Regni Ditionibus. Regula quippe canonica est, ut in Regionibus contentis, atque inter se proximis Rituum ac Disciplinæ uniformitas statuatur, atque servetur. Unde etiam Prædecessor noster Sanctus Siricius Pontifex Maximus, quum ad Humerum Episcopum Tarracensem scripſisset de variis Ecclesiasticæ Disciplinæ capitibus, de quibus ille Sanctum Damascum ipsius Cæſarem consuluerat, eidem mandavit, ut Apostolica Rescripta non solum cum Provincialibus suis communicaret, sed ea etiam transmitteret ad Carthaginienses, ac Beticos, Lusitanos, atque Gallicos.

Alteram vero causam, eamque plurimè apud Nos momenti, cum magno paterni animi nostri gaudio Nobis suppeditavit enixum studium duorum Charissimorum in Christo Filiorum nostrorum Hispaniæ & Lusitaniæ Regum, tantis in Ecclesiis promeritis Illustrium, qui unico, & sincero devotionis instinctu acti, nec retardati ob parum felicem exitum

ANNO 1748.

II. Uniformitatem Rituum inter Aragoniam, aliamque Hispaniæ Ditionem.

Et inter hæc & Boſtaniam Lusitaniam Regnum.

III. Fium suadum duorum Regum, eorumque in Ecclesiis promerita.

familium petitionum, quas a Prædecessoribus suis propositas fuisse noverant, istorum pietatis hæredes erga Fidelium Animas purgatorio igne cruciatas sese professi sunt, auctoresque se præstiterunt, ut in earum levamen, recurrente quotannis generali Fidelium Defunctorum Commemoratione, in suis respective Regnis, atque Dominis suffragia multiplicarentur. Quapropter Magni Prædecessoris Nostri Sancti Gregorii Pape verba, quæ iis ad Brunichildem Francorum Reginam conscripsit (Epist. 50. lib. 6. ipsius Operum Tom. II. pag. 358.) jurè, ac merito ad prædictos Reges transferre Nos posse censuimus: Epistolarum vestrarum seriet, quæ Religiosum animum, & pia mentis studium continet, non solum voluntatis vestra fecit Nos laudare propositum, sed etiam libenter invitavit postulata concedere. Tum etiam ea, quæ alter rec. mem. Prædecessor noster Innocentius Papa III. ad Regem Castellæ scripsit (Epist. 154. lib. 14.) Cum Personam tuam inter Catholicos Reges speciali diligamus in Domino charitate, in his, quæ secundum Deum requiris a Nobis, favorem Tibi Apostolicam libentis animo imperimus: atque alia, quæ idem (Epist. 24. lib. 15.) scripsit ad Regem Lusitanie: Equum est autem, ut quos ad Populi regimen, & salutem, dispensatio celestis eligat, Apostolica Sedes sine prosequatur assensu: & in iustis populationibus studeat efficaciter exaudire, eadem sane presentium Hispaniæ, ac Portugalliæ Regum pietati ac dignitati mirum in modum congruere videntur. Quorum præterea consimiles populationes hæc de re Nobis exhibitæ, & parem pro Religione zelum, exitumque Christianæ Fidei in remotissimis etiam Regionibus propagandæ studium, perspicuis argumentis Nobis assidue comprobatur, dum læti suscipimus, hæc etiam utriusque simul aptanda censuimus, quæ noster quoque Prædecessor S. Leo Magnus ad Theodosium Augustum scribebat, Epist. 21. ipsius Operum Tom. I. pag. 238. Quatum prædicti Dominus Ecclesiæ suæ in his Vestræ Clementiæ preparavit, his etiam litteris, quas ad me missis, ostenditur; ut Vobis non solum regium, sed etiam Sacerdotalem animum inesse gaudeamus. Siquidem prætor Imperiales, & publicas curas, pissimam sollicitudinem Christianæ Religionis habetis.

Quamvis vero antehac in Regno Aragoniæ, Sacerdotibus Regularibus prædicta die tres Missas celebrantibus, Sæculares Presbyteri duas tantum celebrarent, Nos tamen æquum iudicavimus hos illis per omnia exæquare, ut esset inter ipsos Ritus uniformitas: quæ res in causa fuit, ut in Ecclesiâ Catholica aliæ quoque diversitates sublata fuerint, quantumvis tolerabiliores videri possent. Ita quum in Gallias, ragnante Carolo Magno, inductus fuisset, una cum Ordine Romano, Ritus celebrandi tres Missas in die Natali Domini nostri Jesu Christi, quum antea duæ tantum celebrari solerent; novum hunc Riturum soli primam Episcoporum adoptarunt; ac sibi sueque Dignitati proprium fecerunt; sed postea, ad evitandam difformitatem, huiusmodi facultas ad omnes inferiores quoque Ordinis Sacerdotes extensa fuit, quemadmodum a Nobis demonstratum est in Tractatu de Festis Domini part. 1. pag. 248.

Ad unitatem Ritus servandam, tunc permissum fuit, ut in quibusdam locis, quibus hoc indultum concessum.

Applicationem autem Missarum hoc nostro Indulto concessarum, tertia nimirum a Sacerdotibus Sæcularibus in Regno Aragoniæ, secunda vero, ac tertia ab omnibus existentibus in aliis Regionibus hoc Decreto comprehensis, iustissimum fieri, non quidem pro aliquo peculiari Defuncto, sed pro omnibus Fidelibus Defunctis in genere; tum quia id magis consentaneum visum est pie, ac religiose menti duorum Regum huiusmodi Indultum expetentium; tum quia Ecclesiæ spiritus id maxime postulabat; Siquidem constat generale Commemorationem omnium Fidelium Defunctorum secundæ diei Mensis Novembris assignari, iam usque a sæculo nono ab Amalario Fortunato propositam, vertente autem sæculo undecimo a Beato Odilone Abbate pro omnibus Monasteriis sibi subiectis receptam, atque ab his demum, Prædecessoris nostri Joannis Pape XIX. auctoritate, ad universam Ecclesiam propagatam fuisse, ea potissimum de causa, ut, post celebratam præcedenti die Festivitatem in honorem Sanctorum omnium cum Christo regnantium, omnium quoque Iuliorum Animæ in Purgatorio detentæ, ac celestis gloriæ consortium expectantes, generalibus Ecclesiæ suffragiis adjuventur. De hac re latius differimus in opere, quod scripsimus in Acta nonnullorum Sanctorum;

quorum Officia celebrantur in nostra Bononiensi Civitate, ac Diocesi, in Editione Patavina Cap. 22. Unde satis patet, quam iusta de causa prædictas Missas non aliquibus peculiaribus Defunctis, sed omnibus in communi fidelibus in Christo dormientibus applicandas esse voluerimus.

Quam vero Nobis semper cordi fuerit, ut, iuxta Sacrorum Canonum præscriptum, a celebratione Sacrosancti Missæ Sacrificii omnem avaritiæ speciem, omnemque fordidi captandi lucri prætextum longissime arceremus, satis compertum esse putamus ex his; quæ tum in Archiepiscopatus Bononiensis, tum in Supremi Pontificatus administratione, in hunc finem præstitimus. Etenim inter Pastorales Institutiones nostras, præter quinquagesimam sextam, in qua plures hæc de re Ecclesiasticæ Disciplina regulas demonstravimus, & omnino observari præcepimus, adest etiam nonagesima secunda, in qua Sanctissimis Apostolicæ hujus Sedis decretis inherentes, pravam quandam damnavinus consuetudinem, qua contendebant nonnulli licitum esse Missas ita celebrare, ut earum fructum medium in antecessum applicarent pro iis, qui postea elemosynam offerendo illius applicationem expectarent. Inter nostras vero Apostolicas Constitutiones in Bullarij Nostri Tom. I. impressas, extant vigesima secunda, & vigesima tertia, quibus severissime vetitum pro Nos est, ne elemosynæ pro Missarum celebratione colligantur in iis locis, in quibus major est earum Taxa Synodalis, ut deinde Missæ alibi celebrandæ committantur, ubi huiusmodi Taxa in minori quantitate statuta est. In novissimo autem Tractatu nostro de Synodo Diocesana lib. 5. cap. 8. num. 9. & 10. alia complura ad hanc rem pertinentia studiose collegimus.

Ab hoc itaque tramite neququam recedendum Nobis esse iudicantes, decrevimus supra, atque statuimus, ut pro celebratione, aut applicatione Missarum hoc nostro Indulto concessarum, Nullum proflus stipendium quocumque prætextu aut colore accipi valeat; quod ut a Nobis in præsentis casu decerneretur, specialis quædam, & urgens ratio Nos impulit, præter generales hæc, quas paulo ante indicavimus. Periculum est enim omnibus in Ecclesiastica Historia paulum modo versatis, plures olim fuisse dies polyturgicos, quibus nimirum singuli Sacerdotes plus quam semel Missarum sacrificia peragebant, ut erat, præter Natalem Domini, prima dies Mensis Januarii, Feria V. in Cæna Domini, Vigilia Ascensionis, tres die Jejunij infra Octavam Pentecostes, aliique dies Festi nonnullorum Sanctorum memorie dicati, ut Nativitas S. Joannis Baptistæ, & Natalitium Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, de quibus Nos ipsi monumenta protulimus in Opere de Festis D. N. Jesu Christi p. 1. pag. 247.

Uc autem huiusmodi consuetudo generaliter tolleretur, & facultas celebrandi plures Missas uno die, ad solum diem Natalis Domini coardaretur, non alia de causa factum est, quam ut avaritiæ, & fordidi quælibet adimeretur occasio, vel saltem oblationibus silentium imponeretur; quæ scilicet ex elemosynis pro Missarum numero multiplicatis, aut ortum habuerant, aut oriri posse videbantur. Hunc esse proprium sensum Canonis sufficit, de Consecr. dist. 1. iam demonstratum pro Nos est in literis ad Venerabilem Fratrem Episcopum Offensem datis 5. Excepta, & sequentibus. Ideo autem scripta Nostra in hoc Decreto frequenter in medium protulimus, ne quæ iam alibi a Nobis dicta sunt, hic denuo explicare, & quæ alibi demonstravimus, iterum rationibus comprobare cogere. Id vero, quod supra posuimus, a duobus præterea scripturis in Ecclesiasticis rebus apprime versatis aseritur. Eorum alter est Thomassinus in Opere de veteri, & nove Ecclesiæ disciplina par. 3. lib. 1. cap. 74. n. 6. ubi post allatam Constitutionem Odonis Episcopi Parisiensis, videlicet: Nullus bis in die Missam audeat celebrare, aut cum duplici Introitu, nisi in magna necessitate; hæc subdit: Cum pecunia tunc ut plurimum ad Missam offerretur, hinc avaritiæ species, vel suspicio quadam imitationi Missarum affricabatur. Alter est Vicecomes in Tractatu de antiquis Missæ ritibus lib. 3. cap. 28. circa finem, ubi postquam antiquam exposuit disciplinam, qua permissum erat Sacerdoti plures Missas in die celebrare; de ipsius discipline mutatione deinde sic ait: Abrogationis autem causam, quantum equidem

PONT. A. VIII.

Aviditatis speciei celebratione Missarum accendit.

Idque præcipua ratio, ubi est iteratio permissum.

Que ideo iam veritas fuit, ut rursus quibus tollerentur.

ERECTIO Duarum Cathedralium in Archigymnasio Urbis. BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

QUANTA Reipublicæ commoda obveniant ex publicis studiorum Universitatibus, in quibus bonæ humanarum artium, ac scientiarum documenta ingenue Juventuti traduntur, concordari omnium iudicio, & sollicitudine evidentissime constat; dum per homines maxime liberalibus disciplinis excoltos atque expolitos, totius Civitatis mores, ad æquitatis, & iustitiæ rationem conformari solent; & necessaria in civilibus Societatibus iudicia, recte, ac laudabiliter exerceri, pluraque hominum usus proficua inveniri passim conspiciuntur, & reliquæ omnes privatæ ac publicæ res prudenter utiliterque administrantur.

Quamobrem ad Nostrum potissime Officium pertinet, re iudicavimus, celeberrimum Almæ Urbis Nostræ Archigymnasium studij generalis, Sapientiam nuncupatum, speciali providentiæ Nostræ cura tueri, atque fovere, quin etiam, si quæ Nobis ejus rei facultas suppetret, illius splendorem novis Apostolicæ liberalitatis favoribus amplificare: Ut, quæ Nobis olim in minoribus adhuc versantibus, ejusdemque Sapientie regimen, pro Advocati Consistorialis iure, vel communiter, vel peculiariter moderantibus, ad perscrutandum illius statum deesse videbantur, ea nunc, supremæ Auctoritatis Nostræ ope, ipsius Universitatis, totiusque Urbis ornamento & commodo, accederent incrementa.

Quæ quidem cum partim in restituendo aut firmando aptiori, utiliorique ipsius Archigymnasij regimine atque ordine, partim in nonnullarum, quæ desiderabantur, doctrinarum & facultatum accessione, consistere intelligemus; illud hætenus studiose præstare non omisimus, ut scilicet, quas opportunas iudicavimus leges, sive ad tempus, sive perpetuo in eodem servandas, præscriberemus; ex quibus meliorem studiorum rationem, ac scientiarum tradendarum methodum in ipso recte processuram fore confidimus: Alterum vero, quod ad novas Disciplinarum Cathedras insitendas, augendamque Lectorum numerum erit pertinebat, ad hunc diem efficere non potuimus, quum id, nec ipsius Archigymnasij redditus, nec Apostolici Erarii Nostræ vires, reantibus nimirum calamitatibus exhaustis, ullo modo fere valerent.

Cum autem recens in Civitate & Statu Avenionensi, & Comitatu Venaisino Nostræ temporali Ditioni subiectis, indulta sit facultas, ut eam vocant, privata, dandi prælo, ac vendendi & publicandi per totam Pontificiam Ditionem Civitatis, Status, & Comitatus præfatorum, novitates publicas, tam politicas, quam Literarias, Kalendaria, & alia similia, ipsaque privata facultas dilecto filio Alexandro Giraud ad novem annos concessa, & locata reperitur, pro annua responsione quatuor mille librarum monetæ Galliæ, sub diversis pactis, & conditionibus, prout in Instrumento publico per acta dilecti filii Cognominati Jeremie, Notarii publici, & Secretarii, generalis Legationis Avenionensis, sub die 16. Mensis Novembris Anni Domini 1747. de super confecto, & stipulato, plenius continetur.

Nos igitur congruum & consentaneum arbitantes prædictum redditum quatuor mille librarum dictæ monetæ, qui, quum antea nunquam inter emolumenta Cameraria computatus fuerat, ex prædicta nova locatione, & privata facultate per Nos, ut præfertur, indulta, nuper accrevit, eidem Archigymnasio, ad excitandas, & promovendas in eo alias scientias, & liberales artes, integre, & in perpetuum attribuere; verumque hodiernum ipsius Archigymnasij statum, annuos redditus, Cathedras, & Lecturas, regimen, administrationem, & privilegia, de quibus plenam certamque notitiam habemus, nec non prædictum locationis Instrumentum, omnia item & singula privilegia, & indulta etiam a Romanis Pontificibus Prædecessoribus Nostris Civitati & Legationi Avenionensi, ac pro tempore existentibus S. R. E. Car-

PONT. A. VIII.

Atque in casu etiam alius denegata fuit, ne avaritiæ via aperiretur.

Pontifex Decretum confirmavit per Literas Apostolicas, cum clausulis &c.

Dat. Pontif. An. IX. die 27. Aug. 1748.

Cajotanus Amatus.

decurare possum, dedere nudinatos quidam, qui majoris pietatis materiam ad turpa lucrum detorqueere non sunt veriti, & fecerunt, ut libertas prædicta saltem hujus Regionibus crepta sit, ac deheris. Sigitur multiplicatis Missarum, quæ Sacerdotibus olim pluribus per annum diebus permittebantur, ideo sublata fuit, ut avaritiæ quæstibus, aut obloquutionum suspitionibus obviam iretur, jure ac merito Nos Indultum hoc Nostrum, quo Sacerdotibus in præfatis Regnis, atque Dominis commorantibus tres Missas in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum celebrare permittimus, hujusmodi expressa lege, atque stricta sanctione communicare debuimus, ut ne quis eorum pro Missis de novo concessis, ullum stipendii genus, quacumque de causa, & quolibet prætextu, aut colore recipere posset.

His accedit, quod quum petitiones in spem nostram ab aliquibus peculiaribus Episcopis Apostolicæ Sedi olim oblatas pro concessione celebrationis duarum, aut trium Missarum in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum; simulque contraria expenderimus Rescripta tunc respective emanata; agnovimus prædictas petitiones huic potissimum rationi innixas fuisse, quod scilicet tanta esset elemosynarum copia, quæ ea die pro Missarum celebratione a piis Fidelibus offerrebantur, ut aliter illi satisfieri non posse assererent, quam si facultas indulgeretur Sacerdotibus, ut plures Missas ea ipsa die celebrare possent: contra vero in rejiciendis illis petitionibus, id maxime spectatum fuisse agnovimus, ne pro hujusmodi concessione Ordo Sacerdotalis apud detractores in aviditatis suspitionem, & infamiam adduceretur. Quæ etiam de causa Nos hanc concessionem nostram, prædicta lege adjuncta, suspitionibus huiusmodi nullum locum præbere posse voluimus.

Hæc sunt, quæ concedenda esse iudicavimus, quæque de præmissorum consilio, & Apostolica auctoritate Nostra concessimus; atque hæc sunt, quæ in huiusmodi Indulti concessione præ oculis habuimus; quæque omnia exponenda duximus præfati Decreto, quod a Nobis conditum, manu nostra subscriptum hæc die xxx. Augusti Anni MDCCLXVIII. Anniversaria Coronationis nostræ, ineunte Pontificatus Nostræ Anno Nono.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Porto præsentium nostrum Decretum, atque in ea omnia, & singula contenta, ac præscripta, quo firmius subsistant, & serventur exactius, atque etiam quantum opus sit, auctoritate Nostrâ Apostolicâ tenore præfentium confirmamus, & approbamus; illique, & omnibus, ac singulis contentis, & præscriptis, Apostolicæ firmitatis robur adicimus, atque ita, ut præmittitur, omnino servari mandamus. Decernentes eisdem præfentibus literas firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & spectabit in futurum, plenissime suffragari, & ab eis respective sub irrogatis penis, & censuris invariabiliter observari; sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegates, etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditores iudicari, & definiti debere, ac irritum, & inane, si super his a quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari; Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut præfentium literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prout fides in iudicio, & extra adhibeatur, quæ adhiberetur iisdem præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostendæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xxv. Augusti MDCCLXVIII. Pontificatus Nostræ Anno IX.

Pontifex jam Universitatem Urbis protexit & favoribus amplificavit.

In reformando ejus regimine pluria non præstitit.

Nunc exproventur etiam fidem novæ Affiliæ Cathedralium numerum augere.

Incipit dispositiva.

ANNO 1748.

Cardinalibus de Latere Legatis & Vicelegatis inibi commorantibus, quomodolibet concessa, etiam pluries confirmata, & innovata, ac alia quaecumque, etiam specialia, & individua mentionem, & expressionem requirunt, eorumque omnium & singulorum totos, & integros tenores presentibus pro plene & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes.

Erigit usum Cathedralium Mathematicam, & aliam Chymiam per concilio sum conferendis.

Motu proprio, & ex certa scientia, meraque deliberatione Nostris, deque Apostolicae Potestatis plenitudine, in praefato publico Archigymnasio, seu studio generali, Sapientiae, nuncupato, de Urbe, praeter eam in qua elementa Geometriae traduntur, aliasque inibi praexistentes Cathedras & Lecturas, duas novas Cathedras, seu Lecturas, alteram nimirum Mathematicae, alteram vero Chymiae, pro aliis duobus Lectoribus, altero nempe Mathematicae, altero autem Chymiae huiusmodi Professoribus, probatae fidei, & idoneitatis ad Cathedras huiusmodi pro tempore quomodolibet vacantes, praevio concursu, & servata forma dudum a Nobis in Constitutione Nostra, privilegiorum Nostrae Consistorialis Aulae Advocatorum confirmatoria, quae incipit Inter conspicuos Ordines, edita quarto Kalendas Septembris Anno Quinto, s. In eligendis, tradita atque praescripta, deputandis, & assumendis, ad commune bonum, publicamque utilitatem, Apostolica Auctoritate perpetuo erigimus, & instituiamus.

Ipseque Cathedris assignatam doctrinam doceant quilibet.

Eisdemque Cathedris, seu Lecturis a Nobis sic erectis & institutis, pro earum dote, ac utriusque Lectoris congruo salario & provisione, annuum summam quadringentorum futurorum monetarum Romanarum de Julii decem pro quolibet scuto, ad rationem ducentorum futurorum pro quolibet eis, ut infra, persolvendorum, eadem Apostolica Auctoritate constitutum & assignatum. Ipsosque futuros pro tempore Mathematicae, & Chymiae Lectores, aliorum dicti Archigymnasii Lectorum, Magistrorum, Doctorum, & Professorum consortio, ita ut omnibus, & quibuscumque privilegiis, indultis, libertatibus, immunitatibus, exemptionibus, favoribus, gratiis, praerogativis, antelationibus, honoribus, & prerogativis, etiam antianitatis, quibus alii ejusdem Archigymnasii Magistri, Lectores, Doctores, & Professores quomodolibet utuntur, fruuntur, potiuntur, & gaudent, atque uti, frui, potiri, & gaudere possunt, & poterunt in futurum, pariformiter, & aequae principaliter, in omnibus, & per omnia, & omnino quoad omnia, ipsi quoque utantur, fruuntur, potiuntur, & gaudent, omnibusque pariter oneribus & obligationibus, quibus illi subjacent, pari modo etiam ipsi subjaceant; Apostolica itidem Auctoritate adiungimus, & aggregamus.

Pro huius electionis firmitate distantiam, & assignationem confirmat.

Ad consulendum vero perpetuae utriusque Cathedralis a Nobis per praesentes erectae stabilitati, & maintenancei, praedictam facultatem privatam dandi praeslo, ac vendendi, & publicandi per totum Avenionem, & Canonicatum Venaisinum, Nostrae temporali Ditioni subiectum, novitates publicas, tam politicas, quam literarias, Kalendaria, caeteraque in memorato Instrumento locutionis comprehensa, & expressa, earundem tenore praesentium approbamus, & confirmamus, ac quatenus opus sit, de novo in ducimus, & constituimus. Et nihilominus praefatum annum redditum quatuor mille librarum dictae monetae Galliae, ex concessione & locatione privativae facultatis huiusmodi nunc proveniente, & qui deinceps, etiam in quacumque maiori summa provenire poterit, a caeteris Camerae Nostrae Apostolicae redditibus, introitibus, & proventus extraneum, seu perpetuo separatam, atque disjunctam haberi, & censeri volumus, ideoque ab eisdem pari auctoritate itidem perpetuo separamus, sejungimus, & dismembramus; sique dismembratum, sejungitum, & separatam, praefato Archigymnasio pro utriusque Cathedralis seu Lecturae a Nobis per praesentes erectae & institutae, dote, & pro aliis infra scriptis usibus, etiam perpetuo applicamus, concedimus, & assignamus.

Indices Conservatores deputat pro futuris temporibus.

Quamobrem dilectis Filiis nunc, & futuris pro tempore ejusdem S. R. E. Cardinalibus Nostris, & Sedis Apostolicae de Latere Legatis, ac Vicelegatis in dicta Civitate Avenionem commorantibus, nec non Congregationi Avenionensi, ac praefatae Camerae Apostolicae Thesaurario, & Commissario generalibus, a hisque ipsius Camerae Officialibus & Ministris, quo-

cumque nomine nuncupatis, in virtute Sanctae Obedientiae districte inhibemus, ne praefatum annum redditum ex privativae facultate huiusmodi proveniente, in alios quoscumque usus, & causas, quantumvis privilegiatas, & privilegiatissimas, ulatenus erogent aut convertant, nec de praedictis pecuniis aliter ullo modo disponere praesumant; sed ipsa dumtaxat Congregatio, praedictae Legati ac Vicelegati, seu alii, ad quos nunc quomodolibet spectat, & spectabit in futurum, si, & postquam, ac quoties pro parte infra scripti Nostris, deinde vero Romani pro tempore Pontificis Secretarii Status, aut Rectoris dicti Archigymnasii fuerint requisiti, tam pro executione & conservacione dictae privativae facultatis, quam pro integra, celerique exactioe annui redditus praefati, eorum brachium & auxilium efficaciter praestent; Ipseque pro tempore Cardinalis Legatus, seu Vicelegatus exactae pecuniae depositum, in faciem, & creditum dicti Archigymnasii, ut infra, faciendum sedulo curet.

Quoniam vero dilectus Filius Noster Sylvius Titulus Sancti Callisti S. R. E. Presbyter Cardinalis Valenti nuncupatus, ejusdem S. R. E. Camerarius, & Nobis a Secretis Status, in procuranda praedicti novi redditus accessione, & in illius applicatione ad supra dictum effectum proponenda, exitum suum studium de bono publico amplificando, ac de scientiis & liberalibus Artibus promovendis Nobis aperte comprobavit; ideo Nos earundem tenore praesentium praedicto Sylvio Cardinali, quoad vixerit, plenam, & omnimodam facultatem, potestatem, & auctoritatem tribuimus, & elargimur, post ipsum vero cuiuslibet pro tempore existentis Romani Pontificis Secretarii Status, nec non praefati Archigymnasii pro tempore Rectori similiter concedimus & impertimur, ut ipsi, adveniente termino currentis locutionis dictae privativae facultatis, & sic deinceps quoties terminus huiusmodi advenierit, eidem pro tempore existentis Legato, seu Vicelegato Avenionem aut pro eo alii, vel alii, ad quos pro tempore spectabit, aut spectare poterit, celebrationem & stipulationem novae locutionis ejusmodi privativae facultatis pro dicto Archigymnasio, celeremque transmissionem pecuniae de Civitate Avenionem Romani, ad effectum illam, ut infra; deponendi, absque ulla dependentia a praedicta Congregatione Avenionem, aut a Camera Apostolica, illiusque Officialibus, & Ministris praedictis, committere, & mandare libere & licite possint, & valeant.

Postremo volumus, & mandamus, ut pecuniae, ut supra, provenientes, apud Mentam Nummulariam Montis Pietatis, ad creditum dicti Archigymnasii, in peculiari tamen & separato computo, deponantur, ita ut cum aliis praedicti Archigymnasii redditibus nulla unquam tempore misceantur, vel confundantur, sed stare debeant dumtaxat ad effectum, ut pro rata futurorum quadringentorum, praedictis duobus Lectoribus Mathematicae, & Chymiae, annua honoraria & stipendia a Nobis iisdem respectivo constituta, in consuetis tertianis, juxta morem aliarum Cathedraliarum, & Lectorum ipsius Archigymnasii, mediantibus ordinibus manu Rectoris ejusdem pro tempore deputati subscriptis, persolvantur, residuum vero in expensas necessarias pro experimentis Chymicis, & non in alios quoscumque usus, omnino erogetur.

Praesentes quoque Literas, quas in dicta Camera Apostolica, juxta Constitutionem sel. rec. Pii Papae IV. Praedecessoris Nostris desuper editam, praesentari, insinuari, & registrari volumus, praemisissaque omnia, & singula, nullo unquam tempore ex quibuscumque causis, de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vicio, aut intentionis Nostrae, vel quocumque alio defectu notari, impugnari, retractari, seu etiam revocari, suspendi, restringi, limitari, aut in jus, vel controversiam vocari, seu ad terminos juris reduci posse, sed semper, perpetuoque valida, & efficacia existere, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere debere; sique per quoscumque Iudices Ordinarios, & Delegatos, etiam Sanctae Romanae Ecclesiae Camerarium, & alios Cardinales, nec non Palatii Apostolici Auditores, praedictae Camerae Thesaurarium Generalem, & Clericos Praesidentes, sublata eis, & eorum cuiuslibet quavis aliter iudicandi, & interpretandi facultate, & aucto-

PONT. A.VIII.

Intem vero Rev. Card. Valenti pluribus titulis de dicta universitate benemeritum designat.

Modum observandi & solvendi pecunias assignatas.

Clausula pro praesentium firmitate.

PONT. A.VIII.

auctoritate, iudicari, & definiti debere; & si secus fuerit his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus.

Derogatio contrariis.

Non obstantibus quibusvis Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis generalibus, vel specialibus, dictae Camerae, nec non Congregationis Avenionem, & Archigymnasii praedicti, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis respectivae status, & Consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis dictae Congregationi, eidemque Camerae, ac illius Officialibus & Ministris, & quibusvis aliis, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus & efficacissimis, & insolis clausulis, ac irritantibus decretis, etiam motu, scientia, deliberatione, & potestatis plenitudine paribus, etiam consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium praesentium confirmatis, approbatis, & innovatis; Quibus omnibus & singulis, etiam si pro sufficienti illorum derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialibus, specificis, expressis, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia sequuta forma ad hoc servanda foret, illorum omnium & singulorum tenores presentibus pro plene & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permanentis, ad praesentium omnium & singulorum effectum, specialiter, & expresse, ac latissime, & plenissime motu simili derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Fides praestanda transumptis.

Utque de praemissis etiam in Civitate & Ditione Avenionem, quandocumque opus fuerit, fides fieri valeat; volumus, ut earundem praesentium transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo praefati Sylvii Cardinalis, seu respective Romani pro tempore Pontificis Secretarii Status, aut praedicti Archigymnasii Rectoris obsignatis, eadem prorsus fides adhibeatur in Iudicio, & extra illud, quae adhibetur hinc praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensa.

Sanctio.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrae Ereccionis, dismembrationis, applicationis, inhibitionis, concessionis, decreti, mandati, derogationis, & voluntatis infringere, vel ejus ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Dar. Pontif. A. IX. die 17. Octob. 1748.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae MDCCXLVIII. quinto Idus Octobris Pontificatus Nostrae Anno Nono.

D. Card. Passioneus, J. Datarius, VISA DE CURIA, J. C. Bosehii, J. B. Eugenius, Registrata in Secretaria Brevis.

LXIII.

DECRETUM. Quo prohibetur cuiuslibet in posterum Libros, Scripturas, aliaque Opera quaecumque Typis imprimere, seu aliter in lucem edere, in quibus de imminutione dierum Festorum de Praecepto, sive pro, sive contra, eam agatur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Instantia fidei Pontificis super imminutione dierum Festorum.

NON multi menses effluxerant, ex quo placuit Omnipotenti Deo humilitatem Nostram nullis sussultant meritis ad universalem Ecclesiae regimen assumere, quam plurimum, & pietate, & doctrina insignium Virorum, necnon Episcoporum per Ecclesias tam circa, quam ultra Montes constitutorum, instantiae ad Nos deseri ceperunt, ut numerus dierum Festorum de praepcepto in satis nota Constitutione recemimus. Praedecessoris Nostrae Urbani Papae VIII. praedicti, auctoritate Nostra minueretur. Quam quidem ob rem; Nobis exprobat, & nimis grave detrimentum humilioris sortis hominibus, qui manuum suarum laboribus se ipsos, suaeque familiae sustentare coguntur, ex huiusmodi Festorum dierum numero,

quibus operari prohibentur, inferri; Et simul arduum vel potius impossibile esse, debitam, exactamque eorum observantiam & sanctificationem a populis obtinere; siquidem post innumeras districtaeque leges ea de re latas, & curas adhibitas, nunquam saepius cauponae atque popinae frequentari dignoscuntur, quam ipsis diebus Festis, pomeridianis potissimum horis, non sine scandalo, & rixarum, aliorumque criminum sequela. Cumque Charissimus in Christo Filius Noster Carolus utriusque Siciliae Rex Illustris post aliquos annos Urbem ingressus ad Nos comiter accessisset, non omisit summo zeli studio pro huiusmodi Festorum dierum in suis Regnis imminutione Nobiscum agere.

Nos autem cum primum illarum, quas supra diximus, instantiae ad Nos pervenerunt, imminutionem ea de re exaravimus, & publicari curavimus, in qua pleraque a Nobis demonstrata sunt, ad hanc minuendum Festorum materiam pertinentia, pluresque huiusmodi imminutionis viae indicatae fuerunt; sed nihil desinitum, ut pro auctoritate statutum fuit; quum id Nobis unice propositum tunc fuisset, ut aliorum sententias intelligeremus, non solum circa rationem praeroganda Festorum dierum reductionis, sed etiam super ipsius imminutionis substantia, an eam fieri, vel potius rem in priori statu relinqui praestaret; ita ut, qui reductionem nequaquam faciendam existimaret, minime necesse haberet de illius executionis modo inquirere, aut Nobis consilium praestare.

Quadragesimo porro fuerunt, quorum consilium requisivimus; inter quos nonnulli huius S. R. E. Cardinales, Episcopi plures tam Itali, quam Ultramontani, reliqui Theologiae aut Sacrorum Canonum Professores, vel in Ecclesiasticae Disciplinae rationibus tum Romae, tum alibi, agendo potissimum experientioque versati. Horum omnium responsa, juxta mandatum Nostrum, scripto concepta, quae adhuc apud Nos asservantur, cum accepimus; ex praedicto numero, tres supra triginta invenimus, qui Festorum dierum imminutionem vel necessariam, vel utilem omnino fore affirmabant, & ex his, quae decem Nobis favebant, ut edita generali Apostolica Constitutione, huiusmodi imminutionem in universa Ecclesia statueremus; alii autem numero octo decem, audientias esse censebant instantias Ecclesiarum, atque Dioecesium, earumque peculiaribus necessitatibus diversa atque opportuna ratione consulendum. Quod vero pertinet ad ipsius reductionis modum; quum in Concilio Provinciali Tarraconensi, habito sub fanem. Praedecessoris Nostrae Benedicto XIII. Pontifice de Nobis optime merito, conditum fuerit Decretum, ut, accedente Apostolicae Sedis approbatione & auctoritate; ac salva obligatione sanctificandi, ut prius, omnes dies Dominicos, & solemniores quaedam Festivitates, quibus nimirum & assistendum foret Sacrificio Missae, & abstinentium ab operibus servilibus; in aliis quibusdam Festis minus principalibus, teneantur quidem Fideles ex praepcepto Missam audire, sed reliquum diei tempus operibus & laboribus quibusque exercendis, etiam servilibus nuncupatis, licite impendere possent; cumque ipsius Concilii Patres, Anno Domini MDCCXXVII. huiusmodi Decreti approbationem & confirmationem a praefato Benedicto Praedecessore petissent, idemque Praedecessor Anno sequenti MDCCXXVIII. Decretum ipsum per suas Apostolicas Literas in forma Brevis approbasset & confirmasset; ex praefatis XXXIII. consulentibus, viginti tres in eorum concordae fuerunt, ut Festorum dierum reductio juxta formam & methodum Decreti Conciliaris Tarraconensis fieri deberet, reliquis decem in diversas sententias abeuntibus; aliis nonne tollendas omnino censentibus Festivitates aliquot ex his, quas Urbanus VIII. servari mandaverat; aliis proponantibus plurimum Festivitarum conjunctionem in unam diem de praepcepto sanctificandam; aliis vero complura Sanctorum Festa in dies Dominicos transferentibus.

Nos autem, horum omnium consiliis perlectis, matureque perpensis, nequaquam expedire judicavimus generalem hac de re Constitutionem edere, quum, sed pe Nobis animo observarentur multimodae difficultates, quae solum adversus praedictam Urbani Praedecessoris Constitutionem excitatae ab iis ipsis, qui pro illius promulgatione consilium dederant, & preces obtulerant. Quae-

ANNO 1748.

Pont. de hac re diste rationem con-

et. 40. Per sonarum concilium acquisivit. Major numerus reductionem faciendam censent.

Alii quidem per generalem Concilium Tarraconensem non.

Et quid ecclesiam modum.

Pontifex nil generaliter praecipere sollicitus. Episcoporum instantias executionem praestare fecerunt.

Quapropter, ut & Apostolicæ Sedis auctoritati ac dignitati proficeremus, & simul ostenderemus, quanto in honore apud Nos habeantur Venerabiles Fratres Nostri Ecclesiarum Antistites, quos quidem suam Diocesum necessitates optime intelligere, maximoque zelo pro Dei cultu & gloria flagrare nondubitamus; id Nobis servandum proposuimus, ut nihil hac in re decerneremus, nisi postquam Episcopi pro suis quique Diocesibus, aut Metropolitant, de Subfraganeorum consilio & assensu, pro suis Provinciis, peculiare Ecclesiarum & Populorum necessitates Nobis demonstrantes Feltorum dierum imminutionem postulasent. In quo tamen non cuiuslibet angustæ Diocesis Episcopo id optanti annuendum censuimus, nisi simul finitimi alii Præfules id ipsum exoptarent; quo scilicet ritus & disciplina uniformitas, quantum fas esset, in vicinis atque contemnis Diocesibus conservaretur. Præterea nihil innovari volumus, non solum in hac Nostra Romana Urbe, pro qua peculiare quædam circumstantiæ ponderandæ sunt, quæ aliis Civitatibus ac Diocesibus aptari nequeant; sed nec in Nostra Bononiensi Civitate ac Diocesi, cujus Pastorale regimen una cum Supremo Pontificatu retinemus; ne scilicet aliis exemplo & iudicio Nostro præire voluisse videamur, ut pro suis Diocesibus, licet invitati, id facerent, quod Nos ipsi Bononiæ fecissemus; aut hominum censuram adversus illos excitaremus, qui non isdem egissent, quod nos statuisse viderent in Diocesi regimini Nostro immediate subiecta.

Hanc igitur agendi normam constanter sequentes, oblati Nobis mutorum Episcoporum petitionibus, præceptum observandi dies Feltos in pluribus Diocesibus, atque Regionibus, juxta modum inferius dicendum, benigne relaxavimus. Nec aliquid invenire est hac in re ulli a Nobis fuisse statutum, sine precedentibus instantiis, & causarum expositionibus, pro singulis Civitatibus, & Diocesibus, ex parte earumdem Antistitum ad Nos & Apostolicam Sedem delatis. Quod vero spectat ad modum relaxandi hujusmodi præceptum; quam advertebam, legem audiendi Missam, ab aliâ feriâ ab operibus servilibus distinctam plane, & separabilem esse; ipsosque etiam Episcopos non solum frequenter agrorum cultoribus, sed & urbanis quandoque Operariis, haud difficile concedere, ut dies Feltos, officio Missæ dumtaxat assistendo, sanctificent, de cætero autem laboriosis operibus incumbere valeant: quin etiam a quibusdam Moralibus Theologis, Scriptoribus, licet auctoritate, asserunt fuisse viderimus, immunes a peccato pauperes, & inopes, qui Feltis diebus etiam solemnioribus, quo valeant egenas familias suas sustentare, & auditu sacro, laboribus manuum suarum, quantumvis servilibus, per plures horas occulte, & sine scandalo occupantur, cumque potissimum Tarraconensis Decreti ab Apostolica Sede, ut supra dictum est, approbati, illud exemplum præ oculis haberemus; In admittendis Episcoporum Instantiis, hanc observavimus methodum, ut, firmam & ratam relinquentes utramque legem de audienda Missa, & de abstinendo ab operibus servilibus in omnibus diebus Dominicis, & in præcipuis quibusdam anni Festivitatibus; aliarum minus solemnium sanctificationem ita deinceps fieri permitteremus, ut, audita Missa, reliqua diei tempus pauperibus liberum esset ad laboriosa quæque opera exercenda. Neque vero facilem aditum apud Nos invenerunt aliorum Antistitum preces, qui Feltorum dierum imminutionem alia via & ratione in suis Diocesibus fieri optabant; translatis nimirum in dies Dominicis Sanctiorum Festivitatibus per hebdomadas occurrentibus.

Per hæc autem minime detractum censei debet prædictæ Constitutioni Prædecessoris Nostri Urb. Papæ VIII., quam & Apostolicæ illius zelo dignam, & eorum temporum rationibus maxime aptam fuisse agnoscamus, & profiteamur. Nec aliter professio de illa Nos iudicare dicendum esset, etiam si (prout fert eorum legum natura, quæ ad Ecclesiasticam disciplinam, mutationibus merito subiectam, unice pertinent), ex novis non levibus, neque pro ingenio excogitatis causis, sed tot insignium Ecclesiæ Præfulum iudicio comprobatis, plures dies Felti de præcepto in Urbani Catalogo descripti, ex observandorum dierum numero exempti omnino fuissent. Ideoque multo minus hoc dici potest, ubi nulla ex Festivita-

tibus in ea Constitutione designatis peculiari cultu & sanctificatione privata est; sed in aliquibus dumtaxat. permittitur fuit, ut Divinis Mysteris religiosa saltem præsentia celebratis, cuiuslibet licitum esset, operibus & laboribus humanæ vitæ utilis; & necessariis intendere.

Quod enim Ecclesiastica disciplina, salvo honore præcedentibus Constitutionibus, earumque auctoribus debito, & sine eorum reprehensione atque injuria, immutari valeat, innumeris possemus exemplis aptissime comprobare, a quibus, cum in re minime dubia versemur, recensendis supercedemus; illudque solum monuisse sufficiat, tunc demum innocuam esse antiquæ disciplinæ mutationem, dum non temere atque inconsulto, sed a legitimis Superioribus, & iustis de causis fiat, quæ Innocentius III. Prædecessor Noster in Concilio Lateranensi IV. Can. 50. commemorat.

Et nos quidem jure Nobis polliceri posse videbamur, dum circa præpositam dierum Feltorum imminutionem adeo cante, adeo ex aliorum potius sententia, quam ex auctoritate, qua fungimur, omnia ad hunc locum diem agere studuimus, nec nostram agendi rationem in aliorum censuram & offensionem incidere debere, nec Ecclesiæ pacem, quæ Nobis summopere cordi est, ullo modo turbandam fore. Verum nonnulla intervenerunt, quorum causa eam Nobis spem in irritum cessisse dubitamus. Quum enim inter Viros doctos disputari cœperit, recte ne, an fecus, Episcopi faciant, qui ab Apostolica Sede possulant, ut liceat in suis Diocesibus aliquos dies Feltos de præcepto minus principales solum Missarum auditione sanctificare, non interdicto in reliquis horis negotiorum & operum etiam servilium exercitio; quamvis facile intelligamus, hujusmodi dissidia ex diversa hominum iudicandi & opinandi ratione ortum habere, humanaque res omnes similibus dissensionibus plerumque subiectas esse; nihilominus ab aliquibus doctis probique Viris demonstratum Nobis est, in hac controversia, Scribentium stylium intra innoque disceptationis terminos non constitisse; dubitarique posse, ne ab improbandis postulationum studiis, ad ipsius concessionis reprehensionem sensum disputatio transferretur; adeoque incaluisse concertationis æstum, ut in publicis Libris & Scripturis, graviores accusationes & censuræ in contrariæ sententiæ defensores utrimque conjectæ fuerint; ex quo sane novarum turbationum occasio, cum Ecclesiasticæ pacis detrimento, existeret possent.

In hoc statu rerum, Nos unam ab altera consultationis causâ sejungimus. Quæcumque circa Nostram agendi rationem dicta & conferita palam, Nobis observanda offererantur, ea nec audire volumus; sed, testimonio conscientie Nostræ contenti, illa omnia vel negleximus, vel nimio contententium ardori condonavimus. Quod vero spectat ad ipsam ferventis disputationis naturam, illius examen primum demandavimus nonnullis in Theologica facultate præstantibus Viris, qui sane, omnibus visis atque perpensis, retulerunt, neutra ex parte ullam Catholicæ dogmatis caput in controversiam adductum fuisse, nihil adversus Urb. VIII. Constitutionem contumeliosè, aut irreverenter esse dictum, nullum esse locum in contententium scriptis, quantumvis adversariorum censura notatis; cui genuinus Catholicus sensus revera non subsistit. Approbato Theologorum iudicio, quod luculentissimis scriptis ediderunt, quid factu opus esset, ut ulterioribus perturbationibus occurreremus, exquisivimus, & aliquot Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, aliorumque Ecclesiasticæ Disciplinæ peritorum consilium fuit, ut universæ quæstioni, auctoritate Nostra Apostolica, silentium imponeretur, publicandisque in posterum super ea libris & scriptis aditus intercluderetur; id quod a Prædecessoribus Nostri Romanis Pontificibus, ad alias extinguentes controversias similiter exarscentes, non semel factum fuisse constaret. Horum consilium Nos, matura deliberatione præhabita, & probavimus, & exequendum statuimus; eo maxime, quod, si scribentibus pro una aut altera sententia, hic minus propolitus est, ut Ecclesiarum Antistites vel a petendo minuendum Feltorum Indulto retrahatur, vel ad illud postuandum inclinentur; tot sunt, quæ ad hunc diem in utramque partem scripta & dicta fuerunt, ut quilibet Episcopus satis in illis habeat, quo suam denique consilium capere possit, pro-

Ideoque, in-
stantibus
Episcopis, in
illorum
cebus ob-
servantiam
reoratorum
Feltorum
relaxavit.

Modus, quo
Feltorum
sunt concessi
tum referat.

Hæc indita
con immu-
tant Catalogo
gem Urbani
VIII.

prout ad optimum Diocesis suæ statum, & ad Dei gloriam magis expedire iudicaverit.

Quapropter Nos hujusmodi consilio adhærentes, de Apostolicæ Potestatis plenitudine, præsentis nostri Decreti vigore, omnibus & singulis infrascriptis in virtute sanctæ obedientiæ, & sub pœnis infra statutis, prohibemus primo, ne ullam hujus Decreti executionem, interpretationem, aut commentarium nec minus ullam Librum, Dissertationem Epistolam, seu alterius generis opus, quo Decretum ipsum sive directe, sive indirecte oppugnetur, edere aut publicare audeant. Secundo vetamus & interdiciamus, ne ullos in posterum Libros, Libellos, Relationes, Theses, Folia, Epistolas, vel alterius cujuscumque generis Opera & Scripta, in quibus de imminutione dierum Feltorum de præcepto, aut de facultate concedenda, vel deneganda, aut audita Missa in nonnullis minus principalibus anni Feltis fas sit operibus servilibus vacare, sive ex professo, sive incidenter agatur, fivecum vero, five cum siclo Auctoris nomine, five sub alieno, vel etiam sine alicujus nomine, Typis imprimere, vulgare, seu alia quacumque ratione in lucem edere præsumant. Tertio quæcumque ad hunc diem hac super re edita fuerint Opera & Scripta, iterum prælo subjecti & recudi multo magis nova Folia, Opera, Epistolas, Dissertationes, atque præmissa, post hæc, sub anteriori data, fraudulenter imprimi, aut publicari, similiter prohibemus; Decernentes, quæcumque hujusmodi Opera & Scripta, in prælo, & fraudem præsentis Decreti, imprimi de cætero forsitan, vel alias, ut supra dictum est, in lucem prodire contingat, ea omnia & singula, absque alio examine, & in pœnam inobedientiæ & contumaciæ, in Indicem Librorum prohibitorum quamprimum referri. Hujus autem Decreti legi omnes & singulas cujuscumque status, gradus, conditionis, & dignitatis Personas Ecclesiasticas, & Sæculares, & cujuscumque Ordinis, seu Congregationis, & Instituti, etiam Societatis Jesu, & Militiæ Hospitalis S. Joannis Hierosolymitani, aliorumque etiam speciem & individuum mentionem requirientium Ordinum, Regularis, alioque Ecclesiasticos quoscumque, etiam Episcopali, Archiepiscopali, & Patriarchali dignitate fulgentes, & S. R. E. Cardinales, æquales teneri, & expresso comprehendendi, decernimus, & declaramus. Contravenientes vero, præter Librorum & Operum prohibitionem, ut præsertim, si quidem Laici fuerint, in excommunicationem majorem latæ sententiæ, a qua nemo, præter Nos, & Successores Nostros Romanos Pontifices, nisi in mortis articulo, ipsos absolvere valeat; Ecclesiasticos autem usque ad Sacerdotalem gradum inclusive, pœnam suspensionis a divinis, in Superioribus vero gradibus constitutos, suspensionis ab exercitio Pontificali, & a perceptione fructuum suorum Beneficiorum, Pensionum Ecclesiasticarum, Monasteriorum, Episcopatum, & Archiepiscopatum, aliorumque Ecclesiasticorum reddituum quorumcumque, quarum pœnam relaxationem, & respectivam rehabilitationem, Nobis, & Successoribus Nostri Romanis Pontificibus privative reservamus, ipso facto, absque alia declaratione, incurrere decernimus & sancimus. Præterea Typographos & Bibliopolas, qui Libros, Scripta, aut Folia hujusmodi, contra Decreti Nostri legem, Typis imprimere, aut recudere, seu vulgare & venditare ausi fuerint, omnibus & singulis pœnis tam pecuniariis, quam corporis afflictivis, quæcumque statuta sunt adversus eos, qui Libros prohibitos imprimunt, & aut vulgant, sive venas proponunt, subjacere, & re ipsa multari & plecti volumus, & mandamus.

Ut autem nemo de præmissis ignorantiam allegare aut pretendere possit, volumus & mandamus, hoc ipsum Decretum, seu illius exempla, ad valvas Basilicarum Urbis, & Cancellariæ Apostolicæ, Curiæque Generalis Innocentianæ, & in aliis solitis locis ipsius Urbis, per Curios Nostros publicari & affigi; atque ita publicatum & affixum, omnes & singulos perinde afficere, & ardere, ac si unicuique personaliter intimatum, & notificatum fuisset; Ac præterea ipsius transumptis, seu exemplis, etiam impensis, cujuscumque Notarii publici manu subscriptis, ac sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, parem omnino fidem ubique locorum ab omnibus haberi, ac si Decretum ipsum Manu Bullar. Rom. Bened. XIV. T. II.

Ne super
Decreto hu-
jusmodi quid
quam scri-
batur.

Neque super
indultis con-
cedendis, vel
denegandis
pro imminu-
tionem dierum
Feltorum.

Omnes ad
hujus Decre-
ti observan-
tiam recon-
turi.

Pœna contra
inobedientes.

Quorum
diffinitis pœ-
Ecclesiastica
turbati possent.

Centura Exa-
mipatorum.

Et aliorum
confiliis ul-
teriori pro-
videntia.

Publicatione
in Urbe per
sæ tribu-
tur via spe-
cialis in-
formationis
omnibus fa-
cie.

Exemplis fi-
des tribu-
tor.

nostra subscriptum ipsis foret exhibitum, vel ostensum: ANNO 1748. Datum Romæ in Palatio Apostolico Quirinali die XIV. Novembris MDCCXLVIII. Pontificatus Nostri Anno Nonno.

Publicat. per Magistrum Curiosum more solito in Urbe die 16. Novembris 1748.

NOVA CONCESSIO
JUDICIS PRIVATIVI IN CAUSIS CAMERÆ CAPITOLINÆ,
BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

SINCERÆ fidei, & devotionis affectus, quem dilecti filii Conservatores Urbis Nostre in Nos, & hanc Sanctam Sedem genere comprobantur, Nos inducit, ut eos specialis favore gratie prosequamur. Exponi siquidem Nobis nuper fecerunt dilecti filii moderati Conservatores Urbis prædictæ, quod alias fel. rec. Innocentius Papa XII. Prædecessor Noster, postquam quamdam suam Constitutionem super suppressione, abolitione, & abrogatione quorundam Tribunalium, & nonnullorum Judicum peculiarium editam die 1x. Septembris MDCCXII. publicaverat, per suum Chirographum Motus proprii expeditum, & manu propria signatum, omnia, & singula privilegia, & prerogativas, quibus Conservatores prædicti usque tunc gavisi fuerant, & ad illos spectabant, & pertinebant, præsertim quoad facultatem, & prerogativam nominandi, constituendi unum Romanæ Curie Prælatum in Judicem privativum Cameræ Capitolinæ, qui omnes causas, activas, & passivas, in quibus ipsa Camera Capitolinæ vel interesse habere posset, privative cognosceret & definiret, pro ut Conservatores, pro tempore existentes ab antiquo tempore, nempe Pontificatu fel. rec. Pauli II. Prædecessoris itidem Nostri constitueret, & nominare consueverant, ut ex antiquo Almæ Urbis prædictæ statuto lib. 3. c. 2. haberi asserbatur, de novo concessit, seu confirmavit, ac insuper eosdem Conservatores in sua Constitutione hujusmodi, quoad facultatem nominandi Judicem hujusmodi, minime comprehensos esse declaravit, quam quidem facultatem rec. mem. Clemens. Papa XII. Prædecessor quoque Noster per aliud simile suum Chirographum motus proprii signatum die xxiii. Novembris MDCCXXXI. de novo concessit, & tunc, & pro tempore existentes Conservatores prædicti quamplurimos Romanæ Curie Prælatos unum in locum alterius vel de funditi, & Cardinalatus dignitatem promoti, semper & usque nunc nominare & eligere perrexerunt. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, dicti exponentes veerantur, ne prerogativa hujusmodi per binas Nostros dies xxvii. Februarii MDCCXLII. super abolitione, & xx. Decembris MDCCXLV. super reformatione Tribunalium editas Constitutiones eis ablata sit ac proinde facultatem hujusmodi per Nos confirmari seu de novo concedi plurimum desideret, Nobis propterea humiliter supplicari fecerunt, ut sibi in præmissis opportuno providere, & ut infra indulgere de benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur ipsos exponentes specialibus favoribus, & gratis prosequi volentes, & eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodata existunt, ad effectum præsentium tantum consequendum harum serie absolverent, & absolutas fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, in hærentes antiquo statuto Almæ Urbis prædictæ anni MDCCCLXVI. lib. 1. c. 12. & lib. 3. c. 11. & cap. 12. & c. 36., ac denique uniformi observantia centum propemodum annorum; eidem modernis, & pro tempore existentibus Conservatoribus dictæ Urbis, ut ipsi in Judicem Cameræ Capitolinæ unum ex Prælatibus Romanæ Curie Civem Romanum, qui tamen Magistratum, sive Officium inire nequeat, nisi postquam a Nobis, seu Romanis Pontificibus Successoribus Nostri mediante Nostro, & Successorum prædictorum specialiter rescripto, eoque actis publicis prædictæ Curie inserto approbati meruerit, eligere, & nominare possint,

Prosum

Innocentius XII. qui Jucicæ particu-
lares sup-
prelatis.

Judicem Ca-
meræ Cap-
itolinæ a sup-
pressione ex-
cepit.

Clemens XII. Conser-
vatoribus
Urbis facul-
tatem di-
ctam Judi-
cem nomi-
nandi con-
firmavit.

Quis tamem
dubitari po-
test, ne fa-
cultas hujus-
modi per
Constitutiones
Pontificis
sublata fue-
rit.

Ideo Ponti-
fex attende
antiquum &
recentius Ec-
clesiasticum
statutum

Et consuetudinem
in
12. & c. 36., ac denique uniformi observantia centum
propemodum annorum; eidem modernis, & pro tempore
existentibus Conservatoribus dictæ Urbis, ut ipsi
in Judicem Cameræ Capitolinæ unum ex Prælatibus Ro-
manæ Curie Civem Romanum, qui tamen Magistratum,
sive Officium inire nequeat, nisi postquam a No-
bis, seu Romanis Pontificibus Successoribus Nostri
mediate Nostro, & Successorum prædictorum specialiter
rescripto, eoque actis publicis prædictæ Curie inserto
approbati meruerit, eligere, & nominare possint,